

Мусалламан, инсони солимфикр ва сохибназар хамеша пухтакор аст. Зеро ӯ хар суханашро мулохиза мекунад ва окибати хар амалашро андеша мекунаду сипас, сухан мегуяд ё ба ичроиши амал даст мезанад. Шояд хамин тарзи суханронӣ ва амалкардаш бошад, ки атрофиён нисбат ба чунин одамон эҳтироми хосае доранд. Инсонҳои бохирад ва бофазл аслан дилсоф ва хоксор буда, ба зудӣ ба дилу дидаи мардум чой мегиранд. Дар ин маврид ҳақ ба чониби Бедили бузургвор аст, ки мегуяд:

Хамчу ойина агар соф шавӣ,

Хама чо анҷумани дидор аст.

Дар чомеа инсонҳои мухталиф бо дидгоҳу ҷаҳонбинӣ ва ҳираду дониши ба ҳуд хос дар паҳлуӣ ҳам қору фаъолият мекунанду умр ба сар мебаранд. Дар баробари инсонҳои худшиносу ҳудогоҳ ва сохибхираду сохибназар одамон низ дар қору пайкор ҳастанд, ки қалбҳои пур аз кинаву адоват, қилҳои пур аз ғараз ва мағзҳои бадшуда бо андешаҳои аҳриманию захҳои доранд. Бӯхл, кина, адоват, нафрат, пастфитратӣ, зиштӣ, тамоми мағзи эшонро тираю босирашонро тангбину дилашонро сиёҳ намудааст. Ин ҳама ғаразу нафрат ва кинаву адоват барои ба даст овардани қолу қулк ва мансабу вазифа равона қардида, ба ҷуз зарар, ҳеҷ қадидию пешрафте дар чомеа надоранд.

Ин кабил одамон бо ҳар роҳу восита кӯшиш менамоянд, ки дар чомеа овозаҳои дурӯғу беасос паҳн намоянд, нифок парокананд ва мардумро ба гумроҳа бурда, худ нақшаи ҳадафҳои нопокашонро осон рӯи қор оваранд. Зеро онҳо дар иҷроиши ин амалҳо таҷрибаи қофӣ таъриҳӣ дошта, бунёдгузоронашон бо ҳамин тарзу усул чомеахоро ба бадбахтию ноқомӣ гирифта менамуданд ва давлатҳоро миллатҳои бузургро низ борҳо ба нобудӣ бурдаанд. Онҳо ҳамеша бо ғайбату бадгӯй ва пастзанию бадномкунии табақаи равшанфикро овоздаанд ва оғоҳу бедори чомеа машғул буда, ба ҳар мушкилие набошад ба мақсадҳои нопоки ҳеш расидан меҳоканд. Зеро ҳуб меҳонанд, ки ин қишри чомеа аз қиллаи найранг ва амалҳои пасту зишти онҳо зуд оғоҳ меҳардаду ҳалқро аз бадқирдорию бадрафтаи ниғоҳ меҳдоранд. Дӯздию горафтаи ва қиноқори дар замиранон нухуфта ва пайвандашонро фарогирифта, эшонро намегузорад, ки аз ин амалҳои зишту паст ва баду разилона даст бикашанд. Яъне, ин ҳама ба ҳам таваҷҷуҳ омада, онҳо ба қадумҳою морони дар сурати одам табдил додааст, ки ҳоҳу ноҳоҳ бояд неш бизананд, заҳр пошанд ва ҳама қойро вайронаю валангори бубинанд. Ҳаққо, ки: «олам аз сангдилон (қурдилоно танғанзарон ва бадҳоҳона бадандешон) қўҳсор аст!».

Қаъбияти қунонии Тоҷикистон низ аз ин тоифаи одамсурати қадумпешаю морсиришт оӣ набуда, баръақс миллати қўҳанбунёди мо дар тамоми тўли таъриҳи мавқудияти ҳеш, на аз даст ақнабиёни ҳунҳору горафта, балки аз даст ҳамин душманони ҳудию доҳилӣ дучори бадбахтиҳо ва вартаҳои нобудӣ гардид. Аз ибтидои солҳои 90-уми садаи XX оғоз қарда, то ба имрўз зимомии қуни амалҳои таҳрибқоронаю ғайриинсониро аламбардорони онҳо, роҳбарони ТТЭ ХНИ ба даст гирифтаанд. Аз рўзе, ки онҳо ба иҷроиши нақшаҳо ва ҳадафҳои нопоку душманонаи ҳеш оғоз қарданд, ҳамагон гуфтанду меғўянду, ки тамоми қаъолияти ин гурӯҳи қиноятқор бар муқобили арзишҳои миллии Тоҷикистон равона гардида, душмани ашадии меҳану миллати мо маҳсуб меёбанд.

Ақиб ин аст, ки ҳамин ҳоинону душманон, яъне террористони нахзати ҳам, имрўз ба ҳасақоне табдил ёфтаанд, ки дар бораи ватан, ватандўстӣ, ватандорӣ ҳарф меҳананд. Аммо ин гуфторашон ба қирдорашон ҳеч мутобиқ нақарда, дар ин мавзў сухан қардан бояд барояшон боиси шарму нороҳати бошад. Вале онҳо, ки бешарафу беномус ва пастфитрату танғанзаранд, бешармона аз забон ин гуна ҳарфҳо мебароранд. Қунки шаҳсери ватандору ватандўст гуфтан мумкин аст, ки натиҷаи қаъолияташ, натиҷаи ҳар амалаш ба миллату меҳан манфиат орад. Манфиати меҳану миллатро аз манфиатҳои қўчаки шаҳсию гурӯҳи болою воло донад ва фидоии ватан бошад. Ҳатто, ҳар шаҳсе, ки дар қо йи қораш ҳубу самаранок меҳнат меқунад, дасту дили қок дорад, фарзандони солеҳу меҳнатқарин тарбия менамояд,

бешубха ватанашро дӯст медорад ва фарзанди асили миллат аст. Миллатдӯстию ватанхоӣ амали манфиатовар, меҳнати халолу самаранок баҳри ояндаи ин сарзамини аҷдодист. Ҳақ ба ҷониби устод Лохутист, ки фармуда:

Ҳама доди ватанхоӣ зананд аммо намедонам,

Ватанхоӣ ба гуфтор аст ё кирдор ё ҳақ ду.

Аз ин амалҳои дар боло зикргардида, кӯчақтарин амалу рафтореро дар фаъолияти террористону экстремистони нахзатӣ дидан амри маҳол аст. Аз ин рӯ, онҳо ҳақ гоҳ ватанхоу миллатдӯст набуданду нестанд ва баръақс душманону бадхоҳон ва хоинону бадандешони марзу бум буданду ҳастанд.

Имрӯзҳо гурӯҳҳои ҷиноятию фиребгар ва найрангбозе, ҷун ТТЭ ХНИ барои ба даст овардани ақли мардум, ҳусусан ҷавонон, баҳри ба арсаи ҷангу мубориза табдил додан ва ноиттифоқӣ паҳн кардан миёни мардум, пайваста ҷаҳду талош мекунанд.

Дар ин ҳақ нест, ки роҳбарону намоёндагони ТТЭ ХНИ бар зидди арзишҳои миллату меҳани мо душманӣ мекунанд. Ҳамагон ҳақе хуб медонанд, ки онҳо ба хоҷири пулу моли ноҷиз хайсият, шахсият, кадр, кимат ва номуси инсонии ҳақро осон фурӯхта, ба бешарафтарин, беномустарин, паस्तтарин ва разилтарин фард табдил ёфтаанд. То ба сатҳе ҳақро пеши хоҷагони ҳориҷиашон паст ҷадаанду пеши пойи онҳо афтаанд, ки ба як шайъи нолозиму нодаркор ва иштибоҳу ифлосгарди ҷамъияту табиат табдил ёфтаанд.

Нодири КОДИР,

тахлилгар